

בש"פ 3416/17 - מארק דה גוזמן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3416/17

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז

העורר: מארק דה גוזמן

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
מיום 18.4.2017 במ"ת 18903-01-2017 שניתנה על-
ידי כבוד השופט א' הימן

תאריך הישיבה: ד' באייר התשע"ז (30.4.2017)

בשם העורר: עו"ד שרון גולברי

בשם המשיבה: עו"ד עודד ציון

מתורגמן בית המשפט: מר אדיב בוריאל

החלטה

1. בפני ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 18.4.2017 (מ"ת 18903-01-17, השופט א'

הימן). בית המשפט המחוזי הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו.

רקע עובדתי

2. ביום 9.1.2017 הוגש נגד העורר וארבעה אחרים כתב אישום לבית המשפט המחוזי, המייחס להם שורה של עבירות בתחום הסמים בגדרם של שבעה אישומים. כתב האישום נגדם הוא חלק מפרשה של יבוא רחב היקף של סמים לישראל והפצתם שבמרכזה עמד, לפי הנטען, אדם בשם אורן ליטמנוביץ' (להלן: ליטמנוביץ'). לעורר מיוחסות עבירות בגדרם של ארבעה אישומים, ובשניים מהם הוא הנאשם היחיד. בעיקרו של דבר, המדובר בפרשה של יבוא סם מסוכן מסוג מתאמפטאמין וסחר בו. העבירות המיוחסות לעורר הן קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); יבוא סם מסוכן לפי סעיפים 13 ו-19א לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: פקודת הסמים) (ריבוי עבירות); עסקה אחרת בסם לפי סעיפים 13 ו-19א לפקודת הסמים (ריבוי עבירות); החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית לפי סעיפים 7(א) ו-7(ג) לפקודת הסמים; סחר בסם מסוכן לפי סעיפים 13 ו-19א לפקודת הסמים (ריבוי עבירות).

3. ביום 9.3.2017 הסכים העורר לקיומה של תשתית ראייתית לכאורית נגדו. בשלב זה הורה בית המשפט המחוזי להפנות את העורר לשירות המבחן, מבלי לקבוע מסמרות בשאלת התאמתו של המקרה לשחרור לחלופת מעצר. בהמשך לכך, הוגש לבית המשפט המחוזי תסקיר של שירות המבחן, ובו המלצה לשחרר את המשיב למעצר בית בפיקוח. בית המשפט המחוזי הוסיף והורה על קבלתה של חוות דעת ממנהלת הפיקוח האלקטרוני. חוות הדעת שהוגשה בהתאם לכך קבעה כי קיימת אף אפשרות לפיקוח אלקטרוני במקום שהוצע לשם כך על-ידי העורר.

4. חרף האמור, בסופו של דבר, ביום 18.4.2017 החליט בית המשפט המחוזי, לאחר ששקל את מכלול הנסיבות, להורות על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו בהדגישו את החומרה הרבה של הפרשה המורכבת שבה הוא מעורב לכאורה, ואת מידת מעורבותו הגבוהה בה. בהתייחס לאפשרות של מעצר בפיקוח אלקטרוני, קבע בית המשפט המחוזי כי לא מתקיימים טעמים מיוחדים המצדיקים מעצר במתכונת זו, כנדרש בסעיף 22(ב) לחוק המעצרים.

הערר

5. הערר שבפני מכוון, כאמור, נגד החלטתו של בית המשפט המחוזי. במישור הפרוצדוראלי, נטען כי בנסיבות העניין יש טעם לפגם בהחלטתו של בית המשפט המחוזי שלא לאמץ את תסקיר שירות המבחן ואת חוות דעת מנהלת הפיקוח האלקטרוני, בשים לב לכך שדרך ניהול ההליך תרמה להתגבשותן של ציפיות אצל העורר. במישור המהותי, נטען כי אף לגוף הדברים התסקיר וחוות הדעת מצדיקים את קבלת הערר. בהקשר זה נטען כי היה על בית המשפט המחוזי לתת משקל לעברו הנקי של העורר, לקושי המיוחד שהוא חווה במעצר כמי שאינו בן הארץ, וכן לאיכותם של המפקחים שהוצעו. באופן יותר ספציפי נטען כי איכותם של המפקחים צריכה להיחשב "טעם מיוחד" להסתפקות במעצר בפיקוח אלקטרוני, וכי יש להתחשב בכך שהעורר הוא זר בארץ, ולכן השהייה במעצר קשה במיוחד מבחינתו. עוד נטען כי העורר היה אך כלי בידיו של מי שעמד לכאורה בראש הרשת, ליטמנוביץ', אשר חלש, לפי הנטען, על רשת נוספת של מי שסייעו לו בתוכניתו הפלילית.

6. המדינה סבורה כי דין הערר להידחות. לטענת המדינה, אין מקום לשחרור לחלופת מעצר או למעצר בפיקוח אלקטרוני כאשר מדובר בעבירות חמורות כמו אלה שמיוחסות לעורר. עוד נטען כי העורר היה "בכיר" יחסית ברשת שנתוה, ואין מדובר אפוא במי ש"נוצל" על-ידי ליטמנוביץ'. עוד עומדת המדינה על כך שלא נמצאו בנסיבות העניין טעמים מיוחדים להורות על מעצר בפיקוח אלקטרוני, וכי מפקחים איכותיים אינם מספיקים לצורך כך. המדינה אף חולקת על המשמעות החיובית שמייחס העורר לתסקיר בעניינו, וסבורה כי מן התסקיר עולה תמונה בעייתית בכל הנוגע להתייחסותו של העורר למעשים המיוחסים לו.

דין והכרעה

7. לאחר שבחנתי את הדברים אני סבורה שדין הערר להידחות.

8. החלטתו של בית המשפט המחוזי מעוגנת היטב בניתוח הנסיבות כפי שהן עולות מכתב האישום, אשר מייחס לעורר מעורבות עמוקה בעבירות סמים חמורות ורחבות היקף המלמדת על מסוכנותו. כידוע, הכלל בכל הנוגע לעבירות של סחר והפצת סמים הוא זה של מעצר עד תום ההליכים מאחורי סורג ובריח (ראו למשל: בש"פ 8155/15 קלר נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (9.12.2015)), ואינני סבורה שהעורר הצביע על טעם טוב לחרוג מכך בנסיבות העניין.

9. כידוע, סעיף 22ב(ב) לחוק המעצרים קובע כי אין להורות על מעצר בפיקוח אלקטרוני לגבי מי שנאשם בעבירות המצוינות בסעיף, עליהן נמנות העבירות המיוחסות לעורר, אך מסייג זאת מקום בו מתקיימים בעניינו של הנאשם "טעמים מיוחדים שירשמו". דא עקא, לא מצאתי בנסיבות העניין טעם מיוחד שיצדיק מעצר בפיקוח אלקטרוני, וצודקת המדינה בכך שאיכותם של המפקחים אינה מספיקה לשם כך (ראו: בש"פ 8782/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (22.11.2016); בש"פ 2472/16 זיתוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (3.4.2016)). לא למותר לציין כי בשום לב לפרק הזמן שבו העורר שוהה בישראל אין דומה מצבו לאדם זר שאך זה מקרוב הגיע בכל הנוגע להתמודדות עם מצב של מעצר.

10. לבסוף אציין כי אין ממש בטענת העורר לפיה הזמנתם של תסקיר המבחן וחוות הדעת של מנהלת הפיקוח האלקטרוני הקימה ציפיות מצדו אשר יש בהן כדי להצדיק את קבלת הערר. כידוע, הזמנתן של חוות הדעת אינה מחייבת אימוץ של המלצותיהן (ראו: בש"פ 8097/14 אזברגה נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (9.12.2014); בש"פ 7495/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (9.10.2016); בש"פ 2773/17 מזנקו נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (2.4.2017)). זאת ועוד, התקווה שהזמנת חוות דעת אלה עשויה לעורר בלבו של העצור הנוגע בדבר אינה אמורה להביא לבחירה בחלופת מעצר או במעצר בפיקוח אלקטרוני במקרה שאינו מתאים לכך בסופו של דבר (ראו והשוו: בש"פ 5309/05 צמח נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (29.6.05)). מעבר לכך, למותר לציין כי בניגוד לנטען בערר, החלטתו של בית המשפט המחוזי שלא לאמץ המלצות אלה אין משמעותה כי התעלם מחוות הדעת שהונחו בפניו, או שלא בחן אותן בכובד הראש הנדרש.

11. סוף דבר: הערר נדחה.

ניתנה היום, י"ח באייר התשע"ז (14.5.2017).

ש ו פ ט ת
